

1931 - 14 D'ABRIL - 1956

FA VINT-I-CINC ANYS, totjust constituïda l'ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA i a les trenta-sis hores del seu triomf electoral, Lluís Companys i Francesc Macià proclamaven la República amb la qual es posava fi al nefast regnat d'Alfonso XIII, principal responsable de la gravíssima transgressió, en 1923, de la Constitució que havia jurat acatar i servir, i el més actiu element de corrupció de la vida política espanyola.

Els joves que per no haver-ne estat testimonis presencials consideressin aquell 14 d'Abril del 1931 com una jornada que cal deixar oblidada sota la pols del sentimentalisme cometrien un greu error i farien una injustícia als qui hi participaren car sota aquell sostre de banderes prohibides somogudes per les canonades de Montjuïc els catalans festejaven el restabliment de la llibertat a Espanya i l'oficialització de la personalitat nacional de Catalunya, i ho celebraven tot donant al món un gran exemple de civisme puix que aquelles multituds desbordades d'entusiasme no tacaren la diada amb el més petit incident. Ningú no fou molestat físicament ni moralment i no es produí cap dany als béns particulars ni als edificis religiosos (custodiats aquests per l'espontània « guàrdia cívica »), comportament observat després fins que la revolta militar no alterà la tranquil·litat del país trencant l'aparell que l'estabilitzava.

Es aquella admirable conducta que tant honora la nostra Pàtria que l'ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA oposa a la d'aquells que cinc anys després desdenyaren els mitjans democràtics que els permetien les lleis republicanes i provocaren l'hecatombe per tal d'escalar, impacientment, el poder que els poble els refusava per raó de llur incapacitat i provocats abusos.

Disset anys després de fet el silenci damunt les ciutats i els pobles conquistats, els incendiàries sortits de les casernes i dels salons proclamen implícitament llur fracàs en mantenir el país en latent estat de guerra civil, els sentinelles sempre a l'aguait contra un enemic declarat oficialment qui sap el temps d'inexistent.

¿ Què n'han fet d'Espanya els victoriosos del 1939 ? L'Estat és avui una empresa d'ignomínia monopolitzada pel « Sindicat dels vencedors » que manté el país sota el règim de « llibertat vigilada » per a impedir-li el mínim control sobre les escandaloses i sovintejades malifetes de les jerarquies ; l'Estat llença, declaradament, 80 milions de pessetes anyals a la voracitat dels mercenaris del « movimiento » i imposa *manu militari* als contribuents un pressupost el 42 % del qual es fon en capítols improductius i repressius ; l'Estat practica una política de salaris sempre en retard respecte el cost de la vida, i fanfarroneja una Seguretat Social que, contràriament a la dels països democràtics que augmenta les comoditats i el plaer a la vida dels obrers, a Espanya compensa molt escassament les conseqüències d'una gestió falangista desastrosa que força el treballador a unes jornades esgotadores per a cobrir les necessitats familiars més peremptòries.

Les altes jerarquies de l'Església, engegades per l'ardència de les fla-